

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om søfartsuddannelse.

(Lovforslaget (nr. 153) findes i tillæg A. sp. 2017, fremsættelsen i tidenden sp. 3916).

Formanden: Sammen med denne sag foretages de under punkterne 7 og 8 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om skibes bemanding.

(Lovforslaget (nr. 154) findes i tillæg A. sp. 2009, fremsættelsen i tidenden sp. 3916).

Første behandling af forslag til lov om Søfartens Fællesråd.

(Lovforslaget (nr. 155) findes i tillæg A. sp. 2043, fremsættelsen i tidenden sp. 3916).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Hans Pihl: Det første af de lovforslag, vi her behandler, drejer sig om søfartsuddannelsen. Den rivende udvikling, der foregår på arbejdspladserne både på landjorden og på søen, placerer spørgsmålet om uddannelse i forgrunden på snart sagt alle områder. Engang var det sådan, at de, der var mindst bogligt kyndige og måske havde mindst håndelag, enten blev sendt på landet eller på søen, hvor det var kræfterne og sliddet, der var det afgørende. Den tid er forbi inden for landbrugserhvervet så vel som på søen. Teknikkens udvikling skrider hastigt. I dag stilles der store krav om indsigt på en række felter, som blot for få år siden var ukendte områder i arbejdsprocessen. På søen har ikke mindst elektroteknikken medført, at kravene til alle om bord er blevet væsentligt øget; det gælder ikke alene navigatørerne og maskinmestrene; alle er undergivet teknikkens krav om indsigt, snarrådighed og snilde.

Blandt andet af denne årsag er det naturligt, at sømandserhvervets folk på samme måde som andre erhvervs får en moderniseret undervisning og uddannelse at bygge hele tilværelsen op på. Om bord i et skib er der i dag intet ufaglært arbejde. Det er der-

for rimeligt, at alle grupper af mandskab får en undervisning afpasset til deres særlige behov.

Lovforslaget om søfartsuddannelse, der til sigter at samle alle former for sømandsuddannelse i én lov — bortset fra maskinmestrene og skibsmaskinisterne, der, så vidt jeg kan se, hører under undervisningsministeriets område — vil kunne blive et godt grundlag for en begyndende udbygning af undervisningen for alle øvrige grupper, hvoraf nogle indtil nu jo alene har lært faget i praksis. Men loven alene gør det ikke. Skoler og skibe, lærerkræfter og undervisningsmateriel skal udbygges og moderniseres, hvis uddannelsen skal blive effektiv. Her vil jeg navnlig knytte bemærkninger til noget af det, der skal fylde lovens rammer ud, og jeg vil gerne fremføre nogle principielle betragtninger.

Jeg hilser med tilfredshed det i § 5 foreslåede søfartens uddannelsesråd, der får det faktiske ansvar for undervisningens tilrettelæggelse, idet jeg har bemærket, at rådet på eget initiativ kan optage uddannelsesspørgsmål til behandling og afgive indstilling herom til ministeren. Jeg har også med interesse bemærket, at rådet skal bestå bl. a. af repræsentanter for de interesserede organisationer inden for både søfart og fiskeri, hvilket vil betyde, at der kommer repræsentanter med praktisk indsigt i problemerne.

Knap så tilfreds er jeg med lovforslagets § 7, der omtaler eksamenskommissionen. Medlemmerne heraf skal som regel have bestået skibsførereksamen og have gjort tjeneste som navigatør i handelsskib i mindst 1 år. Det forekommer mig, at 1 år praktisk navigatørarbejde i et handelsskib er lovlig lidt for at blive kvalificeret til at sidde i en eksamenskommission, og dette er for mig noget principielt, idet der i dette og i alle forhold denne lov vedrørende må lægges vægt på, at både de, der måtte blive udpeget til at tilrettelægge alle undervisningens former, og de, der skal lave eksamensopgaverne o. s. v., alle bør have en betydelig ballast ikke blot af teoretisk, men også praktisk kendskab og viden, hvis de skal udarbejde eksamensopgaver og undervisningsplaner. Det samme princip må gælde for de sagkyndige, som måtte blive tilknyttet det fælles søfartsdirektorat, som